

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. III. 37.118/2014/4. szám

A Kúria a Dr. Nőt László ügyvéd által képviselt (...) felperesnek a (...) jogtanácsos által képviselt Tolna Megyei Kormányhivatal Földhivatala alperes ellen földhasználati nyilvántartás ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, a Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. november 6. napján kelt 4.K.27.106/2013/10. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 11. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.K.27.106/2013/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A Kúria kötelezi a felperest, hogy fizessen meg tizenöt napon belül az alperesnek 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

Az alperes hatósága észlelte, hogy a felperesnek több mezőgazdasági ingatlanon nem áll fenn az a joga, hogy földhasználóként a földhasználati nyilvántartásban szerepeljen. Ezeknek az ingatlanoknak egy része erdő, másik része védett természeti terület, végül harmadik része olyan zártkert, amelynek tulajdonosai maguk jogosultak a földhasználó kijelölésére. Ezért az elsőfokú hatóság ezekre az ingatlanokra a felperes bejegyzett földhasználati jogát hivatalból törölte. Ezt a határozatot az alperes 2013. február 21-i 700009/2013. számú határozatával helyben hagyta. Határozatában a szövetkezetekről szóló 1992. évi I. törvény hatályba lépéséről és az átmeneti szabályokról szóló 1992. évi II. törvény (a továbbiakban: Ámt.) 13.§-ának (3) bekezdésére, 15.§-ának (5) bekezdésére, a védett természeti területek védettségi szintjének helyreállításáról szóló 1995. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Vttv.) 1.§-ának d) pontjára, a földrendező és földkiadó bizottságokról szóló 1993. évi II. törvény (a továbbiakban: Fkbt.) 12/C.§-ának (2) bekezdésére hivatkozott. A védett természeti területen lévő ingatlanok földhasználata

tekintetében a második ingatlancsoport, a harmadik ingatlancsoport, a magánszemély tulajdonában álló területek kapcsán felhozta a termőföldről szóló 1994. évi LV. törvénynek (a továbbiakban: Tftv.) 25/B.§ (1) bekezdését, a zártkerteknél a régi Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvénynek (a továbbiakban: Ptk.) azt a szabályát, ami szerint a tulajdonost megilleti az a jog, hogy a dolog használatát másnak átengedje (Ptk. 112.§ (1) bekezdése). Eljárásával kapcsolatban utalt az alperes a földhasználati nyilvántartás részletes szabályairól szóló 356/2007.(XII.23.) Kormányrendelet (a továbbiakban: R.) 2.§-ának (1) bekezdésére, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 86.§-ának (3) bekezdésére is.

A felperes keresetében a határozat hatályon kívül helyezését kérte, kérte továbbá a Vttv., az állam által az állampolgár tulajdonában igazságtalanul okozott károk részleges kárpótlásáról szóló 1991. évi XXV. törvény (a továbbiakban: Kptv.) 18.§-a, az Ámt., az Fkbt. alkotmányos ütközésének megállapítására az Alkotmánybíróság megkeresését, mert - álláspontja szerint - az ingatlanok kisajátítása szükséges volna e területek állami tulajdonba vételéhez.

A Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a keresetet elutasította. Indokolása szerint ebben az ügyben nem ingatlan-nyilvántartási, hanem földhasználati nyilvántartási ügyről van szó. A földhasználati nyilvántartás vezetése az ingatlan tulajdonjogát nem érinti. A földhasználati jog törlésének ugyanakkor nem feltétele a kisajátítási eljárás lefolytatása.

A közigazgatási hatóság és a bíróság által idézett szabályokból az következik, hogy a felperes földhasználati jogát minden egyéb körülménytől függetlenül törölni kellett. A védelem alatt álló, az erdőnyilvántartásba tartozó és magánszemélyek tulajdonában álló ingatlanok esetében a bíróság ítéletének indokolása szerint helyesen döntött a közigazgatási hatóság. Végül rámutatott a bíróság arra is, hogy a földhasználati jog törlésére vonatkozó eljárás az állami támogatásra való jogosultságra valóban hatással van, ez azonban a felperesnek csak az ügyféli minőségét támasztja alá, az ügy érdemére kihatással nincsen.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben az ítélet hatályon kívül helyezésével olyan iránymutatás adását kérte, ami a bíróság köteleességévé tenné az alkotmánybírósági eljárás kezdeményezésére indítvány előterjesztését. Előadta, hogy kisajátítás nélkül jogait nem lehetett volna elvenni. Földhasználat hiányában különböző kedvezményektől is elesik. Hivatkozott a kisajátításról szóló 2007. évi CXXIII. törvény 1.§-ának (1) bekezdésére és a Vttv.-vel való

ellentétére. Utalt az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdésére mindezek alátámasztására.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúriának arról a kérdésről kellett döntést hozni, hogy a felperes földhasználati jogának a földhasználati nyilvántartásból való törlése, erdők, védett természeti területek és magánszemélyek ingatlana földhasználati esetében jogszerű döntés volt-e az alperes részéről, illetőleg ez a földhasználati nyilvántartásból való törlést meg kellett volna-e előznie kisajátításnak.

Helyes döntést hozott a Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, amikor a felperes keresetét elutasította. A felperes földhasználati jogának törlésére a Ket. 86.§-a ad lehetőséget és teszi annak alkalmazását az alperes számára kötelezővé. A 86.§ (3) bekezdése szerint a nyilvántartást vezető hatóság hivatalból köteles a jogszabálysértő bejegyzést törölni. Minthogy a R. 2.§ (1) bekezdése szerint a Tftv., az Ámt. és a Ptk. értelmében a felperesnek nincs érvényes földhasználati jogcíme a területre, ezt a már megszűnt jogát törölni kellett a nyilvántartásból.

A földhasználati jog törlésénél a hatóság nem vizsgálhatta, hogy a felperes az intézkedésre milyen állami támogatástól esik el, mert ténykérdés, hogy nevezettnek földhasználati joga a kérdéses területeken nincs. Az ügy tárgya törlés a nyilvántartásból és nem a támogatásra jogosultság.

A felperes igényével kapcsolatban érdemben a kárpótlási törvény említett rendelkezésére és az Alaptörvényre hivatkozik (a Ptk. hasonló szabályát nem említi). Ezek a szabályok a teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás elvének alkalmazását írják elő kisajátítási eljárásokra. Jelen ügy azonban földhasználati és nem kisajátítási ügy, amit két különböző hatóság végez egymástól függetlenül. Amennyiben a felperesnek kártalanítási igénye van, azt azzal szemben érvényesítheti, amely a kártalanításra alapot adó tevékenységet folytatja. Az alperes a felperes földhasználati joga megszűntének következményeit vonta le a törléssel, amit a jogszabályok előírtak. A jogi képviselővel eljáró felperesnek joga van arra, hogy kisajátítási eljárást kezdeményezzen függetlenül attól, hogy az eredményes lehet-e, és ő köteles eldönteni azt is, hogy felmerülő esetleges kárért ki tehető felelőssé, és kötelezhető-e kártalanításra. A kártalanítási törvény és az alperes eljárására vonatkozó jogszabályok között tehát a Kúria álláspontja szerint sincs alkotmányossági aggály, ezért az Alkotmánybírósághoz való fordulást a bíróság helyesen mellőzte.

Ezért a Kúria a Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért ő köteles a Pp. 79.§-a szerint felszámítható alperesi felülvizsgálati költségek megfizetésére (Pp. 78.§-a).

A felperes illetékfeljegyzési joga ellenére felülvizsgálati kérelmére a szükséges illetéket lerótt, azt viseli, ezért az általa viselendő felülvizsgálati eljárási illeték felől külön rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2014. szeptember 16.

Dr. Kovács András s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács Ákos s.k. előadó bíró, Dr. Minya Krisztián s.k. bíró